

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, zastoupené JUDr. Petrem Kotrlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2008, sp. zn. 2008/230/had/CET, č.j. had/335/09, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2011, č. j. 11 A 247/2010 - 100,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2011, č. j. 11 A 247/2010 - 100, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2008, sp. zn. 2008/230/had/CET, č.j. had/325/09, uložila Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“ nebo „stěžovatelka“) žalobkyni pokutu ve výši 1 000 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), dle kterého je povinen nezařazovat do vysílání v době od 6:00hodin do 22:00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. K porušení povinnosti došlo v pořadu Odpolední televizní noviny dne 30. 1. 2008 od 17:00 hodin na programu Nova, a to odvysíláním reportáže věnované případu vraždy a následnému rozřezání těla oběti v Ústí nad Labem. Zároveň žalovaná rozhodla o lhůtě splatnosti, místě plnění a o nákladech řízení.

[2] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc navazuje na případ rozhodovaný Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 As 15/2010, upouští Nejvyšší správní soud od podrobné rekapitulace skutkového stavu, neboť ten byl dostatečně podrobně popsán v předchozím rozsudku, a uvádí dále pouze skutečnosti rozhodné pro přezkum nyní napadeného rozsudku.

[3] Rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 3 As 15/2010-85, uložil Nejvyšší správní soud Městskému soudu v Praze, aby posoudil nejen formální kvalitu správního rozhodnutí, nýbrž také podstatu sporu. Výtky soudu totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu nesměřovaly primárně proti nedostatkům odůvodnění napadeného rozhodnutí (které shledal soud jako důvod pro jeho zrušení), nýbrž proti výši sankce jako takové, resp. zpochybňovaly adekvátnost vůbec jakékoli sankce vytýkanému jednání. Pokud měl ovšem soud tyto pochybnosti, bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu na místě zabývat se podrobněji žalobními námitkami, které směřovaly právě proti samotnému postihu a které tvořily jádro podané žaloby. Nejvyšší správní soud poukázal na bod 1 žaloby, podle kterého „*z žádného ze záběrů, které byly použity v pořadu, není patrno, že by obsahoval části rozřezaného těla... pokud i ve výroku napadeného správního rozhodnutí žalovaná Rada sama připouští, že není jasné, jaký je obsah balíčku, není podle žalobce zřejmé, na základě čeho lze dospět k závěru, že reportáž by mohla mít negativní dopad na děti a mladistvé... reportáž je citlivě natočena a neobsahuje žádné drastické záběry...*“).

[4] Za těchto okolností měl soud podle názoru Nejvyššího správního soudu buď přisvědčit rozhodnutí o tom, že správní delikt byl spáchán, a potom případně moderovat výši trestu, jak žalobkyně eventuálně navrhovala, anebo vytknout stěžovatelce nedostatečnost podkladu pro závěr o tom, že ke spáchání správního deliktu vůbec došlo, a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit.

II.
Napadený rozsudek

[5] Nyní přezkoumávaným rozsudkem Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou. Soud nepřisvědčil námitce, podle níž uplynula jednoroční prekluzivní lhůta a případná deliktní odpovědnost žalobkyně zanikla. Vyšel přitom z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 946/98 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 - 98, a dospěl k závěru, že okamžikem počátku běhu jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání je den 4. 2. 2008 (vypracování zprávy analytického odboru). Rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 7. 2008 a žalobkyni doručeno 16. 1. 2009, kdy rovněž nabylo právní moci. Jednoletá prekluzivní lhůta tak byla zachována.

[6] Důvodnou soud neshledal ani námitku, podle níž žalovaná překročila své pravomoci při ukládání pokuty a rozhodla v rozporu s provedenými důkazy (ostatky těla nebyly zobrazeny...). Soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 – 77 a uvedl, že zákonná kriteria pro stanovení výše pokuty jsou velmi obecná a je na správním orgánu, aby si jejich

relevantní obsah v jednotlivých případech pro účely rozhodnutí sám vyhodnotil. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované bylo stran uložené pokuty vydáno v souladu se základními principy (v zákoně vyjmenovanými kriterii) a je přezkoumatelné. Žalovaná přihlížela k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Rada stanovila výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, závažnosti a významu protiprávního jednání a z tohoto pohledu rozhodla o výši pokuty 1 000 000 Kč, tedy na hranici jedné desetiny zákonem stanovené maximální sazby. Žalovaná podle soudu správně přihlédla k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně a z jejího rozhodnutí jsou patrná hlediska, jimiž se při své úvaze o výši sankce řídila.

[7] Návrhu žalobkyně na moderaci výše pokuty soud nevyhověl. Aplikace moderačního práva soudu je zásahem do uvážení správního orgánu, kdy se soud chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu způsobem, jako by ho uděloval sám. Snížením trestu nebo upuštěním od potrestání nezpochybňuje závěr správního orgánu, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu. Moderační právo přísluší soudu pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Přezkoumává-li soud rozhodnutí o správním trestu, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, postupuje v několika krocích. Nejprve – samozřejmě k žalobní námitce – se zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán – tedy zda je tento skutek správním deliktem a zda jej žalovaný správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda byl žalobce potrestán takovým druhem trestu, jaký stanoví zákon. A konečně pak hodnotí, zda žalovaný při zvažování konkrétní výše trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení. Shledá-li soud nezákonnost byť i v jediném právním závěru správního orgánu, zruší k návrhu žalobce napadené správní rozhodnutí.

[8] Městský soud dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil při kvalifikaci správního deliktu, zvolil správný druh trestu a uložil jej v mezích stanovených zákonem. Uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, protože odpovídá porušení zákona, jeho charakteru, závažnosti reportáže, i zákonnému rozpětí. Městský soud v Praze tedy neshledal v posuzované věci prvky libovůle ani vybočení z rozhodovací praxe ve vztahu k legitimnímu očekávání.

III.
Kasační stížnost

[9] Rozsudek Městského soudu v Praze napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností.

[10] Předně stěžovatelka dovozuje přípustnost kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že Nejvyšší správní soud zrušil původní rozhodnutí Městského soudu v Praze z procesních důvodů a po hmotněprávní stránce se věcí dosud nezabýval.

V této souvislosti odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. 1 As 95/2010 - 10, publ. pod č. 2351/2011 Sb. NSS, jakož i na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05.

[11] Věcně pak stěžovatelka namítá, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 15/2010, a to jednak pokud jde o pokyn posoudit formální kvalitu napadeného správního rozhodnutí, jednak jde-li o posouzení podstaty sporu (tj. byl-li vůbec spáchán delikt).

III. a)
Formální kvalita rozhodnutí Rady

[12] Soud se podle stěžovatelky omezil v tomto ohledu pouze na přepis pokynu Nejvyššího správního soudu, který ale podle jejího názoru nepředstavuje konečné posouzení dané otázky. Podle stěžovatelky se měl soud důsledně a podrobně vyjádřit k otázce rozporu výroku rozhodnutí žalované a jeho odůvodnění a závěry tohoto posouzení promítnout do svého rozhodnutí. Ani jedno však neučinil.

[13] Rozsudek je navíc vnitřně rozporný, pokud se v něm na jednu stranu říká, že námitka je do určité míry opodstatněná a žaloba byla podána částečně důvodně, na druhou stranu se tato skutečnost nijak nepromítla do výroku rozsudku.

[14] Městský soud v Praze se rovněž nevypořádal s kritériem povahy vysílaného programu a odpovědnosti stěžovatele vůči divácké veřejnosti, ačkoli právě v důsledku opomenutí těchto kriterií, resp. jejich zcela nedostatečného posouzení, překročila žalovaná meze správního uvážení. Za splnění pokynu zdejšího soudu přitom nelze podle stěžovatelky považovat konstatování soudu, že rozhodnutí žalované stran výše pokuty uložené žalobci bylo, co se týče zákonem výslovně uvedených kriterií, vydáno v souladu s těmito základními principy a je přezkoumatelné. Tento závěr není nijak odůvodněn, není z něj patrno, jakou úvahou se soud při jeho vyslovení řídil, a je tudíž nepřezkoumatelný.

III. b)
Absence posouzení podstaty sporu

[15] Ve svém původním rozsudku se Městský soud v Praze podstatou sporu vůbec nezabýval, v nyní napadaném rozsudku zůstala situace beze změny. Podle pokynu Nejvyššího správního soudu se měl soud zabývat skutečnostmi, které jsou rozhodné nejen pro posouzení správnosti uložení správní sankce a přiměřenosti její výše, ale také které jsou rozhodující pro posouzení, zda ke spáchání správního deliktu vůbec došlo. V tomto ohledu se Městský soud v Praze omezil opět na konstatování, že dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil při kvalifikaci správního deliktu, zvolil správný trest a uložil jej v mezích stanovených zákonem. Ani tento závěr nelze přezkoumat, neboť není nijak odůvodněn.

[16] Dle názoru stěžovatelky se měl Městský soud v Praze zabývat námitkou nesprávného právního posouzení věci. Žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně konstatovala, že k hodnocení možného ohrožení dětí přistoupila z pohledu rodičů a veřejnosti, přičemž právě takový postup je podle stěžovatelky nutno považovat za nedostatečný, jakož i zcela nepřezkoumatelný. Soud nezhodnotil skutečnost, že Rada postupovala na základě subjektivních dojmů a pocitových vjemů, přičemž to, co je na reportáži drastické či „strašlivé“, není popis skutečnosti stěžovatelkou, který byl učiněn střízlivým a věcným způsobem, ale právě ona skutečnost sama. Na stěžovatelku nelze virtuálně „přenášet“ odpovědnost za popisovaný zločin ani ji zaměňovat s pachatelem popisovaného trestného činu.

[17] Stěžovatelka dále poukázala na absenci jakéhokoli odborného posouzení problematiky. Pokud má žalovaná za to, že odvysíláním reportáže mohlo dojít k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých, nelze podle stěžovatelky akceptovat, že tyto pojmy vyloží „pocitově“, aniž by svůj závěr opřela o jakýkoli odborný názor.

[18] Z konstatování, že pořad je způsobilý ohrozit zejména psychický nebo mravní vývoj, není – v důsledku nedostatečného vymezení pojmů – patrno, zda byl pořadem ohrožen psychický vývoj, mravní, nebo alternativně oba dva. Přitom je zjevné, že mezi psychickým a mravním vývojem existují výrazné rozdíly. Nadto stěžovatelka zdůraznila, že Rada není odborníkem v oblasti dětské psychologie a není v tomto ohledu dostatečně fundovaným a erudovaným orgánem. Tímto svým laickým hodnocením závadnosti pořadu překročila žalovaná podle stěžovatelky meze své působnosti stanovené v § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

[19] Posouzení „závadnosti“ reportáže bylo podle stěžovatelky nutno provést v celkovém kontextu současné informační společnosti, kdy televizní zpravodajství již nelze považovat za hlavní „vizuální“ zdroj informací. Internet a další informační technologie umožňují dětem mladistvým bez výrazného omezení vyhledat vysoce drastické vizuální záběry, které navíc mohou být vytrženy z kontextu. Záběry pořadu naproti tomu nebyly drastické, tvořily součást reportáže, tj. informační celek s vhodným průvodním komentářem a vysvětlením.

[20] Městský soud v Praze žádným způsobem nezohlednil, že reportáž byla odvysílána až po 17. hodině. Dle stěžovatelky je zjevné, že nelze považovat za stejně závažné odvysílání pořadu kdykoli mezi 6. a 22. hodinou. Závažnost jednání je tím nižší, čím více se blíží 22. hodině. Vzhledem k době, kdy byla reportáž vysílána, zde existovala možnost regulace sledování pořadu dětmi ze strany rodičů, na rozdíl od ranních a poledních hodin, kdy jsou obvykle rodiče v zaměstnání. V této souvislosti odkázal soud na dřívější judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudek sp. zn. 7 Ca 336/2008).

[21] Městský soud v Praze rovněž nesprávně posoudil otázku prekluze deliktní odpovědnosti stěžovatelky. Rozhodnutí Rady totiž nenabylo právní moci doručením dne 16. 3. 2009, a to z toho důvodu, že žaloba má podle § 66 zákona č. 231/2001 Sb. odkladný účinek. Došlo tedy k zániku deliktní odpovědnosti v důsledku prekluze.

[22] I kdyby nakonec Městský soud v Praze dospěl k závěru, že se stěžovatelka skutečně dopustila deliktu, což stěžovatelka popírá, měl následně posoudit, zda jsou zde okolnosti svědčící pro snížení sankce, která byla v daném případě uložena v enormní výši 1 000 000 Kč. Ani to však soud neučinil.

[23] Soud rozhodoval nepředvídatelně a neodůvodněně a zcela odhlédl od závěrů svého původního rozsudku. Rozsudek podle stěžovatelky nelze založit na opomenutí dřívějších zjištění soudu, která vedla ke zrušení rozhodnutí Rady. Přitom stěžovatelka zdůraznila, že k takovému postupu nebyl soud povinen ani na základě pokynů Nejvyššího správního soudu. Účelem těchto pokynů bylo pouze zajistit jak formální, tak hmotněprávní přezkum rozhodnutí Rady, nikoli pohnout Městský soud v Praze k tomu, aby se zřekl svých dřívějších závěrů. Městský soud v Praze tak rozhodoval svévolně, v rozporu se základní zásadou právní jistoty a předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

[24] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV. a)
Formální vady správního rozhodnutí

[26] Úvodem je třeba vyvrátit přesvědčení stěžovatelky, že Nejvyšší správní soud ponechal Městskému soudu v Praze prostor pro další posuzování souladu výroku a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Není tomu tak. Pokud zdejší soud uzavřel, že namítaná vada není takového charakteru a intenzity, aby mohla sama o sobě být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, pak plně postačovalo, že Městský soud v Praze tento závěr převzal a dále se uvedenou námitkou nezabýval.

IV. b)
Věcné posouzení

[27] Jako oprávněnou shledal naproti tomu Nejvyšší správní soud námitku, podle níž se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu a nezabýval se otázkou, zda vytýkané jednání naplňuje znaky správního deliktu tak, jak jsou stanoveny zákonem. Soud sice v obecné rovině konstatoval, že *„správní orgán nepochybil při kvalifikaci správního deliktu“*, tento svůj závěr však neopřel o sebestručnější úvahu či argumentaci, ze které by bylo možné seznat, jaké důvody jej k němu vedly.

[28] Posouzení, zda vůbec došlo ke spáchání správního deliktu (dostatečnosti podkladu pro závěr o tom, že byl správní delikt spáchán), tedy v odůvodnění napadeného rozsudku zcela chybí, a výtka stěžovatelky, že soud nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu je proto oprávněná. Rozsudek Městského soudu v Praze je v tomto ohledu nepřezkoumatelný, a striktně vzato by jej měl Nejvyšší správní soud znovu zrušit s tím, aby Městský soud v Praze doplnil pro své závěry odpovídající úvahu. Vzhledem k tomu, že se však jedná o druhý zrušovací rozsudek tohoto soudu v téže věci, přistoupil Nejvyšší správní soud k poněkud explicitnějšímu vyjádření svého názoru na posuzovanou věc, zejména s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení.

[29] Stěžovatelka podle žalované porušila povinnost nezařazovat v době od 06:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, tím že odvysílala reportáž věnovanou případu vraždy a následného rozřezání těla oběti v Ústí nad Labem. V reportáži byly použity policejní videozáběry částí rozřezaného těla zabalené do igelitových obalů. Nepřiměřeným povaze zpravodajského pořadu, ve kterém byla reportáž odvysílána, a výrazně neobvyklým shledala žalovaná rozsah citací výpovědi obžalovaného, jakož i prezentaci fotografií nástrojů, které byly použity po činu – pilky, lopatky a nože, vražedného nástroje (činky). Hlavní pochybnost nakonec podle Rady vzbuzují použité záběry částí rozřezaného těla zabalené do igelitových obalů. Mezi záběry je i pohled do otevřeného mrazáku s několika balíčky, jejichž obsah není vidět. Není tak jasné, jestli jde o balíčky s částmi mrtvoly, nebo prostě o záběr na jiné balíčky v mrazáku, kde v minulosti byly uchovávány balíčky s částmi mrtvého těla. Do galerie ilustrativních záběrů byla pak dle žalované necitlivě zařazena také civilní podobenka zavražděné mladé ženy; ve zvláštním kontrastu s popisovanými událostmi jsou dále záběry obžalovaného ze soudní síně, jehož výraz je vždy nevzrušený až nezúčastněný. Použitím uvedených záběrů se stěžovatelka dotkla společenského tabu, kterým je zobrazování mrtvých, pokud k tomu není výrazné oprávnění. Informační podstatu zpravodajského příspěvku bylo podle Rady možné vyjádřit s použitím mnohem méně drastických prvků. Pozornost věnovaná v reportáži drastickému tématu byla neobvykle extenzivní (příspěvek byl prakticky o minutu delší než všechny ostatní).

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí, že takto popsaná reportáž působí skutečně dramaticky a velmi drasticky, a výše sankce by mohla být odpovídající její vytýkané necitlivosti. Předpokladem takového závěru je ovšem přiléhavost uvedeného popisu skutečně odvysílané reportáži (tj. skutku samému). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že popis skutku tak, jak je zpracován v napadeném správním rozhodnutí neodpovídá skutečnosti, neboť výrazným způsobem zveličuje některé atributy fakticky odvysílaného audiovizuálního pořadu.

[31] V reportáži totiž nebyl použit jediný záběr mrtvého těla, jediná kapka krve, jediný lidský úd, který by byl oddělen od zbytku těla, žádná mrtvola, žádný obraz násilí. Záběry policistů poponášejících igelitové pytle lze vidět v každém druhém dílu z bezpočtu krimisérií, které standardně zaplňují vysílací čas provozovatelů vysílání v ČR (komerčních zvláště) a *nejsou* zobrazením mrtvého těla, jak by se mohlo z popisu žalované zdát. Samotné fotografie nástrojů, které byly k vraždě a následné

manipulaci s tělem použity, rovněž nelze považovat za jakkoli „drastické“. (Drastická může být jistě představa činu, o kterém je referováno, samotná foto či video dokumentace však v daném případě žádný materiál násilného druhu neobsahuje.) Čím je nakonec „necitlivé“ zobrazení *civilní* podobenky zavražděné dívky (fotografie úřední povahy), není zřejmé; naopak dle názoru Nejvyššího správního soudu jej lze považovat za zcela standardní. (Jako necitlivé by opět bylo možno nahlížet zobrazení fotografie dívčina zohaveného těla či tváře, takový záběr však odvysílán nebyl.)

[32] Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že popis skutku neodpovídá záznamu reportáže, který je v podobě DVD součástí správního spisu, neboť evokuje představu bezcitného popisu hrůzostrašného činu (kterým nepochybně referovaná vražda je), dokumentovaného naturalistickými záběry rozřezaného lidského těla. Reportáž se naproti tomu žádným způsobem nevymyká běžné zpravodajské praxi, není drastická, naturalistická ani necitlivá, naopak vzhledem k povaze samotného hrůzného činu poměrně věcná a střízlivá.

[33] Souhlasit lze s žalovanou pouze v tom smyslu, že vraždě v Ústí nad Labem byla věnována cca o minutu delší pozornost než ostatním zprávám, jakož i v tom, že citace výpovědí obžalovaného byly snad poněkud nadbytečné. Ani tyto skutečnosti však nic nemění na tom, že reportáž žádné *„zobrazování mrtvých“* neobsahuje, a samy o sobě nemohou podle Nejvyššího správního soudu na výše popsaných závěrech nic změnit.

[34] Nejvyšší správní soud si je vědom, že vnímání odvysílaného pořadu bude vždy do jisté míry subjektivní, a různí posuzovatelé tudíž mohou nahlížet jeho obsah odlišně. Současně je však toho názoru, že na místě je maximální snaha o co nejobjektivnější pohled na posuzovaný pořad, jeho nahlížení s náležitým odstupem a bez emočního zatížení. Případné vnitřní rozčarování z obsahu mediálního sdělení by se pak jistě nemělo odrážet v posuzování jeho formy. Obsah předmětné reportáže, tj. referovaný trestný čin, je jistě děsivý, to však ještě samo o sobě neznamená, že stejné atributy lze automaticky přisuzovat i jakémukoli pořadu, který o něm bude referovat, či se jej bude obsahově týkat.

[35] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že reportáž z hlediska obrazového nemohla ohrozit *psychický* vývoj dětí či mladistvých, neboť neobsahovala žádný materiál násilného charakteru ani žádné záběry mrtvých lidí.

[36] Vedle toho, že reportáž neobsahuje žádné drastické záběry, zohlednil Nejvyšší správní soud také charakter pořadu, ve kterém byla odvysílána. Jedná se o pořad zpravodajský, který není primárně určen dětským divákům ani mladistvým. Byť se tito vzhledem k vysílacímu času jistě mohli dívat, nejde o pořad, který by standardně působil na tuto skupinu diváků atraktivně (ve srovnání s pohádkami, dobrodružnými či akčními filmy, reklamami apod.).

[37] Stejně tak má Nejvyšší správní soud za to, že předmětná reportáž nemohla ohrozit ani *mravní* vývoj dětí či mládeže, neboť zprostředkování informace nebylo nijak „bombastické“, jednání pachatele bylo věcně konstatováno a popsáno jako

objektivně negativní, tedy rozhodně nebylo žádným způsobem schvalováno, či heroizováno.

[38] Ze všech uvedených důvodů je Nejvyšší správní soud toho názoru, že vytýkaná reportáž není způsobilá ohrozit psychický ani mravní vývoj dětí a mladistvých ve smyslu § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., a skutek, který je kladen stěžovatelce za vinu, proto není správním deliktem.

IV. c)
Ostatní kasační námitky

[39] Veškeré ostatní kasační námitky jsou s ohledem na výše popsané závěry pro posouzení věci irelevantní. (Přitom Nejvyšší správní soud pomíjí, že jsou místy nesoudržné s námitkou, o níž bylo pojednáno výše: pokud není vytýkané jednání deliktem, je nerozhodné, v jakou denní dobu k jeho odvysílání došlo, že televize již není jediným ani hlavním zdrojem informací apod. K otázce vysílacího času nicméně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 - 84, www.nssoud.cz; k otázce odbornostní vybavenosti Rady k posouzení možného ohrožení dětí a mládeže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, publ. pod č. 1686/2008 Sb. NSS. K prekluzi deliktní odpovědnosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64.)

V.
Závěr

[40] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávným posouzením právní otázky, jednání stěžovatelky bylo správním deliktem, proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V něm je soud vázán názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

VI.
Náklady řízení

[41] V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu